

kendt med Gymnasitilfunderbisingens Tilstand, som i Løbet af et Aar rimeligvis vil blive aldeles omfalsatret, er temmelig unødvendigt. Skal der anvendes Penge, er det bedre at vente indtil vi faa nogen Nytte af at anvende dem paa den Maade, som man kan blive enig om, naar man faar den nye Metode indført, men at anvende 5,000 Kr. for at faa at vide, hvorledes den gamle Metode virker, som man faar paa Nippet til at kassere, har man ikke kunnet gaa ind paa. Der er foreslaaet en Forhøjelse baade af Gymnasitil- og af Sanginspektørens Honorarer. Udvalget har foreslaaet en lille Nedsættelse paa 200 Kr. for hver. Under Nr. 67 er foreslaaet 5,000 Kr. til Folkeoplysningens Fremme, som er tiltraadt. Nr. 68 og 69 ere tiltraadte.

Vi komme saa til Flertallets Endringer under Nr. 70, 72, 73, 74 og Mindretallets Nr. 71 og 75. Alle disse Forslag angaa den sørgelige Institution, som hedder det kongelige Teater. Jeg kalder det en sørgelig Institution i min Egenstaa af Ordfører for Finansudvalget, fordi jeg i denne Egenstaa særlig maa sætte Vjet paa den aarlige Underbalance, hvormed denne Anstalt præsenterer sig paa Statsregnskabet. Der er i Betænkningen meddelt efter Statsregnskabet, hvor stor Underbalancen har været i de sidste 5 Aar. De Herrer ville se, at den har været aarlig 160,000 Kr. Der gives, saa vidt jeg veed, omtrent 200 Forestillinger om Aaret paa Teatret, altsaa koster hver Forestilling gennemsnitlig, enten det er en Forestilling med udsolgt eller tomt Hus, 800 Kr. foruden fri Husleje af Teaterbygningen og en hel Del andre Udgifter, som staa i Forbindelse dermed, og som ikke komme paa Teatrets Budget. Det er en ganske overordenlig sørgelig Tilstand, og det forekommer os aabenbart, at 160,000 Kr. aarlig foruden det, jeg ellers har nævnt, er for meget for dette Land at anvende i dette Øjemed. Jeg ønsker ikke at optage en Diskussion med den ærede Minister om Detaillerne i Teatrets Bestyrelse, der vil jeg komme til kort lige overfor hans indgaaende Rendskab dertil, men jeg vil kun holde mig til det finansielle Resultat. Jeg veed meget godt, at det ogsaa har Vanstueligheder. Hvis jeg nemlig paa Udvalgets Begne vilde opstille en Fordring om Udgifternes Nedsættelse, vilde Ministeren sige: Ja, hvis vi i høj Grad sætte Udgifterne ned, saa formindste vi ogsaa vor eneste Indtægt, Forestillingsindtægten. Naar vi f. Eks. se et saadant Stykke, som opføres i den sidste Tid, vide vi ikke, og saa det vanskelig at vide, hvad et saadant Stykke har kostet, men det kunde være ganske interessant for et saadant Stykke — jeg mener naturligvis

„Maddin“, som rimeligvis bliver afgørende for Theatrets finansielle Balance for i Aar — at faa dette ene Stykkes Regnskab opgjort. Det vilde dog give os en Anthynding af, i hvilken Retning Teatret maa arbejde for at komme til Balance, idet vi selvfølgelig indrømme, at Teatret ogsaa har Dpgaver at løse, hvor der ikke kan spares af Hensyn til Balancen. Der er jo gennem Teaterloven, som vi gavede i Fjor, og gennem Forregnelsen over Stykker, der skulle opføres, paalagt Teatret Forpligtelser, hvis Opfyldelse vil medføre Udgifter og Tab for Teatret. I det store og væsentlige vil Teatrets Balance komme til at bero paa dets Held og Talent til at optage saadanne enkelte Stykker, der fordre en stor Udgift og forhaabentlig bringe Teatret en stor Indtægt. Jeg skal kun tilføje, at hvad Ministeren udtalte ved Finanslovens første Behandling angaaende Teatret, giver jo ikke noget overdreven stort Haab om, at der vil ske nogen energisk Indgriben fra den højtærede Ministers Side for at tilvejebringe Balance, idet den højtærede Minister, saa vidt jeg erindrer, udtalte temmelig rent ud, at da det dog gik paa Statskassens Regning, og Staten betalte Underbalancen, saa var der ingen særlig Grund for Teatret til at sørge for Økonomi. Jeg forstaaer ikke rigtig dette Ræsonnement. Det forekommer mig netop, at naar man staar i Spidsen for en saadan Anstalt, saa maa det, at vel ikke Detaillen, men det finansielle Resultat kommer til at foreligge her, frembringe Duffet om at faa Resultatet saa gunstigt som muligt og møde med en saa lille Underbalance som muligt. Jeg vil derfor tilraade Tinget at vedtage de Endringsforslag, som Flertallet her har stillet. Jeg nærer ikke noget forsængeligt Haab om, at de ville blive fulgte i deres Bogstav, saaledes at Teatret virkelig kom til at drives uden Underbalance, og at vi næste Aar blev frie for at give Tilskud; men jeg vil gerne have mine Udtaleser betragtede som et Udtryk for Tingets varme Duffe om at faa Teatrets Underbalance bragt ned til det mindst mulige. Vi ønske, at Teatret skal drives overensstemmende med dets Formaal, at der paa dets Scene skal opføres Værker, som tilhøre den klassiske Litteratur, og som bidrage til hele Landslivets Forædling, men vi ønske, at det skal ske med rimelige Udgifter og navnlig uden en saa stor Underbalance, som der i de senere Aar har vist sig paa Teatrets Budget.

De følgende Forslag under Nr. 76, 77 og 78 ere tiltraadte. Under Nr. 79 er der som sædvanlig af Flertallet foreslaaet nægtet et Beløb til Fødsels- og Plejefistelsen. Under Nr. 80 er der foreslaaet en Forhøjelse